

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 13-A DUPĂ RUSALII (Pilda lucrătorilor răi)

SF. SFINȚIT MC. ANTIM,
EPISCOPUL NICOMIDIEI;
SF. CUV. TEOCTIST DIN PALESTINA;
†) SF. CUV. NEOFIT ȘI MELETIE
DE LA MĂNĂSTIREA ȘTĂNIȘOARA

Astăzi ne aflăm în Duminica a 13-a după Rusalii, zi în care Mântuitorul Hristos ne înfățișează Parabola lucrătorilor răi, aceluia care au fost chemați să bine chivernisească lucrurile în via Domnului. El a rostit această parabolă după ce a intrat în Ierusalim, rememorând etapele istoriei omenirii, dar în mod special istoria poporului evreu, în mijlocul căruia El S-a născut, și pe care l-a chemat cel dintâi la mântuire. A asemănat poporul ales cu o vie, sădită pentru a aduce roade.

DUMINICA PILDEI LUCRĂTORILOR RĂI

Asădit vie, a împrejmuț-o cu gard, a săpat teasc în ea, a clădit un turn și a dat-o lucrătorilor s-o administreze. Apoi a plecat departe, trimițând diferiți slujitori pentru a plini o parte din roada viei. Răii administratori au osândit pe trimișii Stăpânului, chiar pe Fiul Stăpânului, la fel ca pe multe alte slugi, și L-au omorât.

După cum se observă, Domnul face referire la greșelile de neiertat din istoria zbuciumată a fiilor lui Israel. Cu cât îi chema mai mult către El, cu atât aceștia se îndepărtau de sfatul și chemarea Lui, uitând de multele Sale binefaceri și binecuvântări. Profeții pe care El i-a trimis ca să certe poporul de la păcat au fost bătuți și adesea omorâți, nesocotind bunătatea și îndelunga Sa răbdare. În planul de Răscumpărare sau de mântuire a neamului omenesc căzut, via trebuia să aducă roade. Principala greșală a fost aceea de a refuza să rodească, făcând referire în mod simbolic la roadele credinței și pocăinței de la dreptul Abel, până în zilele noastre. Stăpânul este Mântuitorul nostru Iisus Hristos care a înfăptuit Opera de Răscumpărare prin jertfă Sa sângeroasă de pe Cruce, prin

care ne cheamă pe fiecare dintre noi să ne îndulcim, să ne îndestulăm din roadele Jertfei Sale de pe Cruce. Precum poporul ales, în Vechiul Testament, a refuzat să aducă roadă de credință neascultându-i pe profeți, la fel și astăzi, în Noul Testament, mulți dintre creștinii botezați refuză să-L asculte pe Tatăl profeților, adică pe Iisus Hristos Mântuitorul care cheamă poporul să aducă „roadă vrednică de pocăință” (Matei 3, 8).

Este adevărat că mântuirea este un dar al lui Dumnezeu, fără de care noi nu ne putem mântui. Dar prin faptul că Dumnezeu așteaptă roadă de la noi, înțelegem că El ne implică pe fiecare dintre noi, în mod individual, în lucrarea mântuirii într-o deplină conlucrare cu El, cu harul divin mântuitor, în vederea mântuirii. Mântuirea este darul lui Dumnezeu, dar și efortul nostru. Dumnezeu nu ne mântuiește împotriva voinței noastre. Dar dacă vrem mântuire, trebuie să lucrăm din greu pentru mântuirea noastră, aducând roada cea bună Domnului, prin jertfă și nevoia noastră personală, prin propriile noastre experiențe duhovnicești. Ortodoxia ne implică deopotrivă în lucrarea de mântuire

a sufletelor noastre. Hristos ne-a mântuit în chip obiectiv, urmând că fiecare dintre noi să experimentăm lucrarea mântuirii în chip subiectiv. De aceea, doar în ortodoxie vorbim despre implicare în lucrare, dinamism, împreună lucrare, sinergie (conlucrare cu harul divin, mântuitor), urcuș duhovnicesc, căci doar în ortodoxie s-a păstrat duhul autentic apostolic cu privire la lucrare și mântuire. Omul modern, precum și celelalte confesiuni creștine, doar mimează lucrarea, pocăința, deci roada cea bună. În Bisericile occidentale s-a pierdut duhul apostolic în lucrarea pocăinței, limitându-se doar la acțiuni exterioare lucrării lăuntrice de reînnoire duhovnicească, unde lipsesc cu desăvârșire Taina Spovedaniei și treptele pocăinței, cu toate nevoițele pe care trebuie să le săvârșească omul în ascultare de duhovnic, pentru a face față războiului nevăzut, ca astfel să aducă „roadă vrednică de pocăință”, în vederea dobândirii Împărăției lui Dumnezeu. Fără această roadă, nu există mântuire: „De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu se va lua de la voi și se va da neamului care va face roadele ei” (Matei 21, 43). ❀

Părintele Adrian Chiriță

SFINȚII CUVIOȘI SIMEON ȘI AMFILOHIE DE LA PÂNGĂRAȚI

Canonizarea acestor sfinți s-a făcut de către Sinodul Bisericii Ortodoxe Române în martie 2008, fiind trecuți în calendar în data de 7 septembrie, iar proclamarea oficială a canonizării lor a avut loc la 5 iunie 2008, la Mănăstirea Neamț.

Sfântul Cuv. Simeon de la Pângărați

Avenit pe lume la începutul secolului al XV-lea, în vremea domniei lui Alexandru cel Bun, într-un sat din apropierea orașului Piatra Neamț. Atras de viața monahală, și-a îndreptat pașii spre Măn. Bistrița. După o vreme de încercare și de creștere duhovnicească, s-a retras în pustie cu doi ucenici ai săi la poalele muntelui Păru, la 5 km de Măn. Bistrița. Acest așezământ va fi cunoscut ca Sihăstria lui Simeon.

Înștiințându-se Sf. Domnitor Ștefan cel Mare de viața Cuviosului și de lipsa unei biserici pentru mica obște de aici, în 1461 dăruiește bani și ajutor pentru înălțarea unei bisericiuțe de lemn, cu hramul Sf. Mare Mc. Dimitrie, Izvorătorul de Mir, căci o vedenie îl adevărase pe acesta ca ocrotitor al sihăstriei. La 26 octombrie 1461, Mitropolitul Teoctist I va sfinți biserica și îl va hirotoni ieromonah pe Simeon, întemeietorul și primul stareț al Mănăstirii Pângărați. Dar nu multă vreme le va fi viețuirea în acest loc, căci invaziile

otomane din Moldova îl determină pe Cuv. Simeon, ca să-și salveze ucenicii, să treacă cu ei peste Carpați în Transilvania. Își găsesc adăpost la Măn. Cașva din ținutul Mureșului.

Curând, în toamna anului 1476, Cuv. Simeon se mută la Domnul. Din evlavie pentru acest cuvios, în anul 1484 Ștefan cel Mare aduce sfintele moaște sale în Moldova, îngropându-le cu mare grijă în cetatea Sucevei.

Sfântul Cuv. Amfilohie de la Pângărați

Se naște pe la anul 1487, undeva în nordul Moldovei. Obștea Mănăstirii Moldovița îl va primi când era încă foarte tânăr. În anul 1508 pleacă la Măn. Pângărați, unde curând este ales egumen, îndrumând obștea mănăstirii timp de 56 de ani. Biserica de lemn, înălțată în timpul Cuv. Simeon cu ajutorul Sf. Domnitor Ștefan cel Mare, fusese arsă de turci. Prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu și ocrotirea Sf. Dimitrie, patronul mănăstirii, acesta - în arătare dumnezeiască - îi cere Domnitorului Alexandru Lăpușneanu

să zidească la Pângărați o nouă biserică. Sfântul lăcaș va fi sfințit în anul 1560 de Mitropolitul Grigorie al Moldovei.

Cuv. Amfilohie, cunoscând că i se apropie sfârșitul, își adună fiii duhovnicești în anul 1566, împărtășindu-le ultimul său cuvânt și lăsând egumen în locul său pe ieromonahul Teodorit. Apoi se retrage la Moldovița, mănăstirea lui de metanie. În anul 1570, după încă 4 ani de osteneli, aflând de la Duhul Sfânt ceasul morții sale, se împărtășește pentru ultima oară cu Sfintele Taine și trece la cele veșnice. ❀

Cuviosul Onufrie Pustnicul, făcătorul de minuni de la Sihăstria Voronei

Cuv. Onufrie, viețuitor al Schitului Sihăstria Voronei, a fost unul dintre cei mai mari sihaștri ai ținuturilor botoșănene. S-a născut în jurul anului 1700, în Rusia, probabil într-o familie nobilă, căci a ajuns să fie guvernator al unui ținut. Pe la anul 1749 își va lăsa familia, rangul și țara și, dorind viața pustnicească, trece în Moldova.

Cercetează numeroase mănăstiri, deprinzând lepădarea de sine și urmarea lui Hristos. A viețuit astfel timp de 15 ani, crescând duhovnicește în preajma unor aleși părinți duhovnicești, precum Vasile de la Poiana Mărului și Paisie Velicicovski. Acesta din urmă îl va afla pe Cuv. Onufrie la Măn. Dragomirna, în jurul anului 1763, la venirea sa din Muntele Athos. Între cei doi se va înfiripa o strânsă prietenie duhovnicească, povățuindu-se unul pe altul, Cuv. Paisie fiindu-i și duhovnic. După ce s-au despărțit au continuat să țină legătura, sufletească și duhovnicească, prin scrisori. Se pare că, pe la anul 1774, Cuv. Paisie l-a îmbrăcat în schima cea mare pe Cuv. Onufrie.

În anul 1764 intră în obștea Schitului Sihăstria Voronei, retrăgându-se în pustie spre liniștire. Timp de 25 de ani va viețui într-o peșteră pe malul pârâului Vorona,

într-o aspră nevoiță. Urcând în scurt timp pe treptele sfințeniei, pe mulți îi folosea cu viețuirea sa aleasă, cu rugăciunea și cu sfatul său, fiind binecuvântat de Dumnezeu cu darul deosebirii gândurilor. Și atât monahii, cât și credincioșii de rând îl căutau. Încă din timpul vieții s-a arătat făcător de minuni.

La apusul vieții un înger i-a arătat timpul plecării la ceruri. Și tot un înger, în noaptea Sfintelor Paști, se arată preotului Nicolae Gheorghiu din satul Tudora, din apropiere, îi cere să ia cu sine Sfintele Taine și-l călăuzește la peștera Cuv. Onufrie pentru ultima împărtășanie. Adoarme întru Domnul la 29 martie 1789. Este înmormântat de călugări în livadă, la rădăcina unui măr. Nu după mult timp, la mormântul cuviosului încep să se petreacă fapte minunate, care adevereau sfințenia sa. Mulți văd lumânări arzând și aud în acel loc cântări. Rătăcind trei călugări prin pădurile din jur și venind noaptea, o lumină puternică îi conduce la peștera unde s-a nevoit cuviosul.

În iarna anului 1846, pe când domnitorul Mihail Sturza se afla la vânătoare a găsit un fruct mare și frumos la rădăcina mărului ce străjuia mormântul cuviosului, l-a luat cu sine și l-a dat fiicei sale care era

bolnavă de epilepsie. Cu harul lui Dumnezeu, aceasta s-a vindecat de boală. Abia atunci, mirându-se domnitorul, află despre viața minunată a Cuviosului și poruncește să-i fie dezgropate osemintele și așezate spre cinstire într-o raclă în altarul bisericii Măn. Vorona.

Proclamarea oficială a canonizării Sfântului Cuvios Onufrie de la Vorona (cu zi de prăznuire 9 septembrie) a avut loc la 8-9 septembrie 2005, la Măn. Vorona și Sihăstria Voronei. ❀

NAȘTEREA MAICII DOMNULUI, BUCURIA A TOATĂ FĂPTURA

Biserica a rânduit ca în primele zile ale anului bisericesc să sărbătorim Nașterea Maicii Domnului, care prin această zi și prin toate rugăciunile rânduite întru sărbătorirea ei de peste an este rugătoare nebiruită către Mântuitorul Hristos. Prin mijlocirea Născătoarei de Dumnezeu a început planul mântuirii noastre. În această zi cinștim cu cântări de laudă Nașterea Maicii Domnului, sărbătoare ce reprezintă poarta de intrare în cuprinsul întregului șir de prăznuri la care Biserica ne cheamă pe noi toți.

Sfinții Părinți, care au rânduit această prăznuire, nu au avut la îndemână un certificat de naștere al Preanevinovatei, dar, dacă luăm în calcul că în data de 9 decembrie se proslăvește zămisirea Fecioarei Maria de către Sfânta Ana, atunci, după săvârșirea celor nouă luni, fericita mamă și-a purtat în brațe darul cel îndelung așteptat.

De ce luna septembrie și nu octombrie? Pentru că septembrie, potrivit Indictionului bizantin, este prima lună a anului bisericesc, iar potrivit tradiției vechi iudaice, acum Dumnezeu a început să creeze lumea. Dar, prin Maica Domnului, care a născut pe Mântuitorul nostru, lumea a fost recreată.

De ce s-a stabilit data de 8 și nu altă zi din luna septembrie? Sfinții Părinți, inspirați de Duhul Sfânt, au gândit că Maica Domnului reprezintă „ușa” prin care Hristos Dumnezeu, Cel veșnic de zile, a intrat în timp. Cartea Apocalipsei ne vorbește despre ziua a opta ca fiind Veșnicia. Astfel înțelegem de ce tocmai ziua de 8 s-a hotărât pentru proslăvirea Nașterii Maicii Domnului.

Încă din Vechiul Testament, Maica Domnului a fost vestită de proroci și preînchipuită: rugul aprins, care ardea și nu se mistuia (Maica Domnului a purtat în sine focul dumnezeirii și nu s-a ars de el), toiagul lui Aaron ce a odrăslit (s-a născut din părinți sterpi și a zămisliit pe Hristos fecioară fiind), ușa încuiată văzută de prorocul Iezechiel (Hristos S-a născut din Fecioara Maria nesticând pecețile fecioriei ei), chivotul Legii Vechi, pricină a bucuriei împăratului David.

Cât privește locul nașterii Fecioarei Maria, păreri sunt împărțite. Epifanie monahul credea că nașterea s-ar fi petrecut în Nazaret, cetatea de obârșie a lui Ioachim, idee împărtășită și de Sf. Ioan Gură de Aur. Sf. Chiril al Alexandriei socotește că locul nașterii ar fi fost Betleemul, locul de obârșie al Anei, iar Sf. Sofronie avansează ipoteza potrivit căreia Ana ar fi născut la Ierusalim.

**Praznicul luminos
al Nașterii
Născătoarei
de Dumnezeu
este o taină,
chiar dacă
Sfânta Scriptură
nu amintește direct
despre acest
eveniment,
Sfânta Tradiție
păstrează peste
veacuri moștenirea
vie a venirii pe lume
a celei ce va zămisli
în pântecul său
pe Mântuitorul lumii.**

Același lucru îl susține și Sf. Ioan Damaschinul: el afirmă că Maria „se naște în casa lui Ioachim, care se găsea lângă poarta oilor, și este adusă la templu”. Această părere este întărită de existența unei biserici închinată Sf. Ana, zidită în proximitatea Scăldătorii Oilor, deci în cetatea Ierusalimului.

Nașterea Maicii Domnului din părinții Ioachim și Ana s-a realizat în urma multor rugăciuni ale acestora, întrucât Sfânta Ana era stearpă. La bătrânețile lor, Dumnezeu le-a trimis cel mai mare dar, pe prunca Maria. Împlinind făgăduința făcută lui Dumnezeu, aceea de a dăruii Domnului copilul ce se va naște, părinții au dus-o pe pruncă la templu, unde a stat 12 ani.

Numele ales de părinții ei, Miriam, este nume evreiesc ce se tâlcuiește „cea frumoasă”, „cea plăcută”, „doamnă”, „stăpână”. Acest nume arată că Maica Domnului a moștenit toate darurile Duhului Sfânt și s-a bucurat de o curăție unică, neîntâlnită.

Dumnezeu Și-a ales o fecioară curată ca să Se întrupeze din ea, curățind firea omenească și ridicând-o de la starea căzută în care se afla. Sf. Ioan Damaschin vede în Sfânta Născătoare de Dumnezeu cea mai curată făptură: „S-a adus lui Dumnezeu, Împăratul tuturor, îmbrăcată cu bună podoabă a faptelor bune, ca și cu o haină de aur și înfrumusețată cu darul Duhului Sfânt, a cărei slavă este înăuntru. Că precum la toată femeia, bărbatul este slava ei cea din afară, așa slava Născătoarei de Dumnezeu este înăuntru, adică rodul

pântecului ei... Fecioară de Dumnezeu dăruită, biserică sfântă a lui Dumnezeu, pe care acel începător de lume, Solomon, a zidit-o, și în dânsa a pietruit, nu cu aur împodobită, nici cu pietre neînsuflețite, ci, în loc de aur, strălucind cu Duhul, iar în loc de pietre scumpe, avându-l pe Hristos mărgăritarul cel de mult preț.”

Din punct de vedere istoric, sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului s-a fixat cu prilejul sfințirii unei biserici la Ierusalim de către Împărăteasa Eudoxia, la începutul secolului al V-lea, între anii 431 și 451, deci între cele două sinoade ecumenice, de la Efes și Calcedon, care au dezbătut și clarificat problema mariologică. Tradiția spune că lăcașul s-a ridicat pe locul casei Sfinților Ioachim și Ana, deci acolo unde s-a născut Maria, Prunca. În Apus, praznicul Nașterii Maicii Domnului a fost introdus mai târziu, pe timpul Papei Sergiu I (687-701). Dacă la început sărbătoarea se ținea cu precădere în Ierusalim, după secolul al V-lea celebrarea s-a generalizat în tot Răsăritul.

Preacurata Născătoare de Dumnezeu este cinștită de creștini la orice slujbă rânduită de Biserică, pentru că ea este mama creștinilor și neobosită rugătoare către Fiul său pentru toți oamenii. Când Mântuitorul Hristos era pe cruce, i-a zis Maicii Sale despre Sfântul Evanghelist Ioan, care era lângă dânsa: „Iată fiul tău!”. Prin aceasta Domnul Iisus Hristos i-a încredințat Maicii Sale tot neamul omenească, pentru care a devenit Maică mijlocitoare și ajutoare grabnică. ❀

SFINȚII ȘI DREPTII DUMNEZEIEȘTI PĂRINȚI IOACHIM ȘI ANA

Sfinții Părinți Ioachim și Ana erau de neam bun și îndestulați cu toate darurile cele duhovnicești și pământești. Sfântul Ioachim era din neamul regelui David, iar Sfânta Ana era de neam preotesc, din seminția lui Aaron, fiica lui Mathan preotul. În familia lor stăpâneau întru toate dumnezeiasca dragoste și frica de Dumnezeu. Nu se auzeau acolo cuvânt deșert, cuvânt de ceartă sau de necinste. Nu se săvârșeau acolo fapte neplăcute lui Dumnezeu, nu erau beții și desfătări, nu erau certuri și tulburări pământești, cum uneori sau tot mai des auzim că se întâmplă în familiile de astăzi. Casa lor era o adevărată biserică, era loc de rugăciune și preamărire a lui Dumnezeu, casă de odihnă a călătorilor și adăpost tuturor străinilor. În duminici și sărbători împărțeau averea lor în trei părți: o parte o dădeau lui Dumnezeu, o parte la săraci, iar cealaltă parte pentru traiul lor. Și atât de mult au plăcut lui Dumnezeu, încât i-a învrednicit pe ei să fie părinții Fecioarei celei fără de prihană, pe care mai înainte a ales-o Lui spre a-I fi maică. Dar la această vrednicie nu au ajuns până ce nu L-au rugat pe Dumnezeu în amărăciunea sufletului lor și în mâhnirea inimii, cu mult post și rugăciuni. Că înainte merge mâhnirea și apoi vine bucuria! Și înainte-mergătoare a cinstei este necinstea și povățuitoare spre câștigarea celor bune sunt cererea și rugăciunea cu lacrimi către Dumnezeu.

Iată cum arată zugrăvită în puține cuvinte dorința unei familii creștine de a avea copii. Icoana cea mai vie, exemplul de urmat de familiile de astăzi care întâmpină felurite probleme, este chiar această familie a Sfinților Părinți Ioachim și Ana, care nu au deznădăjduit, nu au încetat să se roage, să postească și să creadă că Dumnezeu le va asculta cererea.

Ioachim și Ana au fost căsătoriți timp de cincizeci de ani fără să aibă copii. Ei au trăit în liniște și credință, chivernisindu-și cu înțelepciune averea lor: o treime din venitul lor pentru ei, o treime săracilor și o treime Templului.

Odată, pe când erau deja bătrâni și erau în Ierusalim să jertfească Domnului, Marele Preot Isahar l-a muștrat pe Ioachim: „Tu nu ești vrednic să aduci jertfă cu aceste mâini sterpe”. Cei care aveau copii l-au înghiontit pe Ioachim, dându-l la o parte ca pe unul nedemn de a jertfi Domnului, căci a nu avea copii era privit atunci ca o pedeapsă divină. Acest lucru a adus multă amărăciune în sufletele celor doi soți, care

Sfinții și Dreptii Ioachim și Ana sunt părinții Maicii Domnului. Prăznuirea lor are loc în 9 septembrie, a doua zi după Nașterea Maicii Domnului, iar adormirea Sfintei Ana se prăznuiește în 25 iulie.

ajuseseră deja la o vârstă înaintată, iar ei au plecat acasă cu inima îndurerată. Atunci, cei doi au început să se roage Domnului să facă cu ei o minune, dăruindu-le un prunc la bătrânețe, așa cum făcuse cu Avraam și cu Sara: Ioachim a plecat în munte, iar Ana a rămas acasă.

Văzând multele lor nevoințe, Domnul a trimis la amândoi pe Îngerul Său. Acesta le-a dat vestea că vor avea „o fiică mult binecuvântată, prin care toate neamurile pământului se vor binecuvânta și prin care va veni mântuirea lumii”. Curând Ana a rămas însărcinată, iar peste nouă luni a născut-o pe Sfânta Fecioară Maria. Zămisirea Maicii Domnului este prăznuită de Biserică pe 9 decembrie, iar Nașterea Maicii Domnului pe 8 septembrie.

Poporul ales aștepta cu nerăbdare nașterea lui Mesia și orice familie care nu avea încă copii întârzia ivirea Izbăvitorului. Odată cu nașterea Mariei, care prin zămisirea ei întru feciorie a dăruit lumii Veșnicia, obligația de a aduce pe lume copii și oprobiul adus celor care nu procreau s-au ridicat.

Sfinții Ioachim și Ana sunt considerați ocrotitorii familiei și mijlocitori la Dumnezeu pentru familiile creștine care doresc dobândirea de prunci sănătoși. S-a dovedit în viața Bisericii de mai multe ori cât de mare este ajutorul Sfinților Părinți Ioachim și Ana atunci când sunt rugați cu multă smerenie, cu rugăciune fierbinte, însoțită de post și de milostenie, încât cei care multă vreme nu au avut copii, pentru rugăciunile Sfinților Părinți ai Maicii Domnului au primit unul sau mai mulți copii. Toți copiii sunt darul lui Dumnezeu, însă unora darul acesta le vine fără prea multă stăruință în rugăciune, iar altora, după multă așteptare și nevoință duhovnicească și după multă postire și milostenie. Atât de important este locul Sfinților Ioachim și Ana în istoria mântuirii noastre, încât nici o slujbă a Bisericii Ortodoxe nu se încheie fără a cere rugăciunile și mijlocirile lor. Să avem la inimă permanent icoana acestor sfinți, icoana luminoasă a familiei Maicii Domnului. ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 3-10 SEPTEMBRIE 2023

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 3.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 13-a după Rusalii (Pilda lucrătorilor răi) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 6.09	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Joi 7.09	17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Slujba de priveghere
Vineri 8	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	(†) Nașterea Maicii Domnului – Utrenia, Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 9.09	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 10.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci (Convorbirea lui Iisus cu Nicodim) – Utrenia, Sfânta Liturghie